

Ma Biz de Haqa Tapiyığ O Zaman İstiklal Bizim de Heqqımız

– EMBARÎ · 22 Kasım 2013

MA BİZ DE HAQA TAPIYIĞ, O ZAMAN "İSTİKLAL" BİZİM DE HEQQIMIZ.

Diyarbakırlı olup Başbakan Erdoğan'ın son Diyarbakır seferinden birkaç kelamda bulunmamak, adaba aykırı olsa gerektir. 18 Kasım Cumartesi idi. Bizim ufaklık Hüseyin: "Baba, bugün Başbakan Erdoğan geliyor." diyordu. Ben de kendi kendime: "Yahu gören diyecek bu adam fanatik Erdoğancı mı, çocukları bile iki de bir Başbakan geliyor diyor?" Oysa, benim böyle bir etkim yoktu, olamazdı da. Sonradan fark ettim ki günlerce yapılan anonslardan ve evimin miting alanına yakın olma hasebiyle, anoslar, zavallı çocuğun beynine o kadar zonklanmış ki, çocuk da, "Başbakan geliyor." diye otomatığe bağlanmıştı. Ben de, gelen konukların hatırı için ve Başbakan'ın edebî konuşmalarından hisse çıkarabilirim diye, miting alanına yürümeye başladım. Giderken de, 'mahalle baskısı hissetmedim' desem yalan olur. Gözüme ilk çarpan, daha 1-2 gün önce yarım yamalak olan yollar, geçişe uygun olamayan köprüler, valla kış geldi bu yollar bitirilemez dediğimiz köprüler, kavşaklar tertemiz edilmiş, topyekûn hazır hale getirilmişti. Vay anasını demeden ve "Ez, bi heyrana îmana tirsê bim. (Hayran olayım, korkunun imanına.)" demekten de kendimi alamadım. "Valla iyi ki bu Başbakan geldi; yoksa bu kış rezil olacaktık." dedikten sonra yoluma devam ettim. Neyse ki miting alanına yetiştim. Gözüme ilk çarpan Türk bayraklarının yoğunluğu oldu. Yetmiyormuş balkonlara asılan bayraklar ve her balkonda onlarca insan. Bir ara düşündüm, "Acaba balkonlar kiralanmış mı; yoksa Başbakan her eve sê zarok (üç çocuk) derken bizimkiler sehven sî zarok (otuz çocuk) diye mi anlamışlar." Yani "sê" (3) ile "sî"yi (30) karıştırmış olabilirler, dedim. Çünkü, her balkonda en az otuz kişi vardı.

Hülasan, mevzuyu uzatmadan mevzuumuza avdet edelim. Ev sahipleri de misafirler de geldi, heyecan doruktaydı. Tarih, Barzani'yi misafir; erkân-ı devlet-i Türkiye'yi, ev sahibi yapmıştı. Ayrıca, Başbakan kendi sanatçı dostunu, Barzani de kendi sanatçı dostunu getirmişti. Ve program başladı. İlk başta sanki aziz şehitler ansına saygı... diye bir şeyler duydum. Sonra baktım istiklal marşı okunmaya başlandı. "Kokma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak!" diyordu. "Kahraman ırkıma bir gül!" diye devam ediyordu. "Hakkıdır, hakka tapan milletimin istiklal!" diye bitiyordu. Yakınımda, bir Diyarbakır "kırığı" vardı. İstiklal marşının okunması, onun moralini bozmuştu. "Bu da nerden çıktı." diyordu. Hakkıdır hakka tapan milletimin istiklal denilince "Ma biz de haqa tapiyığ, o zaman istiklal bizim de heqqımızdır." diyordu. Sonra, "Walla, şeytan diyi burayı terk et; ama Şıvan baba gelmiş, olmi gideyim." diyordu.

Benim dilim, her ne kadar siyasi görünse de ben pek siyasi oluşumlara, mitinglere, toplantılara katılmıyorum. Onun için bilmiyorum. Mesela, acaba Ak Parti bütün mitinglerini İstiklal Marşıyla mı açıyor, onu bilemiyorum. Yoksa, Diyarbakır'a gelince mi her kesin marş-vatan-millet-Sakarya damarları kabarıyor. Çünkü, Ak Parti, en çok CHP'yi Doğu'da bayrak sallandıramadığı için eleştiriyor. Hatta bir

seferinde Bahçeli de, İstasyon Meydanı'nda: "Ne mutlu Türküm diyene!" diye haykırmıştı. Ankara'ya dönerken, "Ben ki Diyarbakır'ın ortasında, "Ne mutlu Türküm diyene!" diye haykıranım. "Siz de bunu yapabilir misiniz?" diye muhataplarını eleştiriyordu. Gerçi, ben anlamadım Diyarbakır'da ne vardır. Hatta bir seferinde,haber bültenlerinde, bir zavallı travesti de haksızlığa uğramış olmalı ki bıçağını alıp etrafına saldırıyordu ve "Lan beni tanıyor musunuz, ben Diyarbakır'da askerlik yapmış adamım." diye bağıırıyordu. Sonradan anladım ki, Diyarbakır; gücünü, onurunu ve değerini Diyarbakır'dan öte "Amed"liğinden alıyor. Yani, özbenliğini, tarihsel kimliğini kaybetmediğinden, dahası ve açıkçası Kürtlüğünü, kültürünü, dilini ve dinini inadına savunduğu için, bir türlü Diyarbakır olamamış, ya Diyarbakır olmuş ya da özellikle Amed olarak kalmakta ısrar etmiştir. Diyarbakır, kendini gayr-ı resmi olarak Başkent ilan etmiştir. Ve merkezde kalmayı başarmıştır. Onun içindir ki Başkanlar, Başbakanlar, Diyarbakır'a gelince otomatikman farklı bir psikolojiye girerler. Diyarbakır'ın belediye başkanlarının yeri ayrıdır. Diyarbakır'da valilik yapanlar, en üst makama terfi edilirler. Ya Başbakanların danışmanı olurlar veya hiç olmazsa İstanbul valisi ya da İzmir valisi olurlar.

Serok Barzani, hem konuşmasında hem de duruşunda özgün; ve öz yurdunda garip gibi görünüyordu. Sonradan anladım ki Türkiye'ye vizesiz gelmiş; ama bizimkilerden vize almamış; hatta bazıları haddini aşarak onu "hain" diye ilan etmiş, "O'nun ne işi var buralarda, bizim "Serok"tan vize almadan nasıl gelir buralara." demişler. Yani, Başbakan'ı samimi ve esprili bir hava ile karşılarken, ama Barzani'yi aynı muameleden esirgemişler. Neyse ki Kak Mesut, biraz Bizim "Serok"u övmüş bu sürecin asıl mimarının kendisi olduğunu, kendisinin ise sadece onun ve Başbakan'ın başlatmış olduğu süreci desteklemek için burada olduğunu dile getirince ortalık sakinleşmiş. Serokun adının zikredilmesi dahi ortamın yumuşaması için yeterli görülmüştür.

Evet, sayın Barzani'nin konuşması gayet makul ve masumdu. Kürtlerin bir olması gerektiğini özellikle vurguladı. PKK'nin de dediği gibi, o da yaşasın halkların (Türk-Kürt) kardeşliği dedi. En sonunda defalarca Bijî aşitî, Bijî Azadî (Yaşasın Barış, Yaşasın Özgürlük) diyerek konuşmasını bitirdi. Herhalde Bijî Azadî derken bireysel özgürlüklerden bahsetmiyordu. Kürdistan'ın özgürlüğünden bahsediyor diye tefsir ettik.

Sonra iki yaşlı kurt sahneye çıktı. İbo, iki de bir bugün bayramdır diyordu. Şıvan da, "Artık Türkiye'mizde farklılıklar yasak olmayacak, Bugün tarihi bir gün. Benim için de tarihi bir gün. Ben buradan ayrıldığımda gençtim, şimdi yaşlı bir adam olarak döndüm. Değerli Türkiye'mizin Başbakanı Sayın Erdoğan, büyük bir mayayı temiz süte kattı. Bugün dostluğun kardeşliğin gününü kutluyoruz bu sayede. Bunun için emek veren, yüreği çarpan, akli çalışan herkese teşekkür ediyoruz" diyordu. Ve iki de bir "Ben sizleri seviyorum, diyordu. Şıvan, gözü yaşlı dönerken, "Ben Diyarbakır'ın sokaklarında gezmek isterdim." deyince ben, onun ikide bir "Ben sizleri seviyorum." demesinin ne olduğunu çaktım. Yani, "Ben hain falan değilim, beni yanlış anlamayın. Ben de bu sürece katkı sunmak için geldim." demek istediğini, ama bizimkileri pek ikna edememiş olmalı ki Diyarbakır'ın sokaklarına hasret bir edayla garip bir kuş gibi kaldığı garip ülkeye uçmak zorunda kalmıştır.

İkisi birlikte. "Megri" şarkısını dilendirdiler. Şıvan, her ne kadar "Artık yasaklar olamayacak." dese de dilendirdikleri şarkının sadece "megri megrî"sini nakarat şeklinde söyleyebildiler; çünkü şarkının devamını sansürlemek zorunda kaldılar. Eğer devamını söylebilselerdi, sorunun vahameti ve çözümün aciliyeti gün yüzüne çıkacaktı.

Türkçesi, "Bingöl

Yanıyor" demek olan, adeta Bingöl'le özdeşleşmiş, Bingöl'ün en çok bilinen türküsü, ağdıydı bu. Rivayetlere göre, Şeyh Sait Kıyâmı'ndan sonra özellikle Bingöl Genç taraflarında isyanın bastırılmasında, bu yörede büyük zulümler, kıyımlar olmuş; hatta eski ismi "Valer" olan köyün camisi buraya doldurulan halkla beraber ateşe verilmiş, ve bu durum bu ağıda kaynak olmuş. Ve günümüzde de bütün Bingöllülerin hüznünde de sevincinde de en büyük ortağı olmuş. Bazıları da bu stran (şarkı) PKK'nın ilk kadrolarından Zeki Yıldız'ın anısına bestelenip, söylenmiştir, demiştir. Stranı besteleyen Kürd sanatçısı, dengbêj Zozan olduğu söylenir. Her ne için söylenmişse de sorunun çözümlenmesinde ipuçları vermektedir

BİNGOL ŞEWİTÎ

Bîngol şewitî, mij dûman e

Megrî, megrî dayê megrî

Bîngol şewitî mij dûman e

Zeman xirab, em tê da ne

Esker ketin nav gundan e

Megrî, megrî dayê megrî

Esker ketin nav gundan e

Zeman xirab, em tê da ne

Va qomandan, bêîman e

Megrî, megrî, dayê megrî

Va qomandan, bêîman e

Zeman xirab, em tê da ne

Milet topkirin bi jopan e

Megrî, megrî, dayê megrî

Milet topkirin bi jopan e

Zeman xirab, em tê da ne

Qumik şewtî bi mij dûman e

Megrî, megrî, dayê megrî

Qomik şewtî mij dûman e

Zeman xirab em têda ne

Zekî kuştin ber malan e
Megrî, megrî, dayê megrî
Zekî kuştin ber malan e
Zeman xirab, em tê da ne
BİNGÖL YANDI

Bingöl yandı, sisli ve dumanlı
Ağlama ağlama anam ağlama
Bingöl yandı, sisli ve dumanlı
İçinde olduğumuz zaman kötü

Askerler girmiş köylerin içine
Ağlama ağlama anam ağlama
Askerler girmiş köylerin içine
İçinde olduğumuz zaman kötü

Bu komutanlar imansızdır
Ağlama ağlama anam ağlama
Bu komutanlar imansızdır
İçinde olduğumuz zaman kötü

Köylüyü topladılar coplarla
Ağlama ağlama anam ağlama
Köylüyü topladılar coplarla
İçinde olduğumuz zaman kötü

Qumik yandı, sisli ve dumanlı
Ağlama ağlama anam ağlama
Qumik yandı, sisli ve dumanlı
İçinde olduğumuz zaman kötü

Zeki'yi evlerin önünde öldürdüler
Ağlama ağlama anam ağlama
Zeki'yi evlerin önünde öldürdüler
İçinde olduğumuz zaman kötü

Son olarak, Başbakan'ın açıklamalarına gelindi. Akıcı konuşmasıyla, büyüleyici hitabetiyle. Birçok güzel şeyi anlattı. Allah var, diğer Türki Liderlere göre son derece makul konuşuyordu. Evet, konuşuyordu.

Konuşmasının bir yerinde: "Yüzyıl önce bu topraklarda adeta cetvelle sınırlar çizildi; ama bizim muhabbetimize sınır çizemezler". dedi Onun bu sözü, "Roboski Vakası"nı bana anımsattı. Ben de: Madem sınırlar o kadar önemsizse, zavallı Robokiler o sınırı aşınca neden katledildiler. Zavallıların faileri dahi ortaya çıkmadı. Nasıl olduysa üzerlerini toprakla kapattıkları gibi dosyalarını da kapattılar, demekten de kendimi alamadım. Nihayetinde herkesin nazar-ı dikkatini celp eden ve en çok alkış aldırın, "dağdakilerin indiğini, cezaevlerinin boşaldığını, 76 milyonun bir olduğunu, beraber olduğunu, birlikte büyük Türkiye yeni Türkiye olduklarını göreceğiz. Hiç endişeniz olmasın." Sözlere oldu. Ancak Ankara'ya dönerken bunun mümkün olmayacağını, "Ben hayallerimi anlattım, siz genel aften bahsediyorsunuz." Dedi. Onun bu sözleri beni de özdü; oysa ben onun bu sözüne, bir çocuğunu dağda kaybeden, diğer çocuğu ise, yıllardır KCK'den yatan gözü yaşlı dede ve nine komşularım için sevinmiştim. Çünkü, başka evlatları olmayan bu pir-i faniler, tek umutları olan avukat çocuklarının bir an önce hapisten çıkması. Gerçi, ben bu müjdeyi dedeye verince "Evladım bunlar hepsi yalandır ve seçim yatırımdır." demişti. En sonunda anladım ki Başbakanlar da bizim gibi insanlardır. Onların da hayalleri vardır. Gerçi bizim hayallerimiz artık rüyalarımıza girerken, onlar ise muktedir oldukları için, hayallerini kontrol edebiliyorlar. Yine de diyorum bugünün hayalleri yarının gerçekleri olması umuduyla...HÜLASAYI KELAM VESSELAM.

22.11.2013

Ziyaeddin EMBARÎ

(z.embari@gmail.com)